

Brise marine

LA chair est triste, hélas! et j'ai lu tous les livres.
Fuir! là-bas fuir. Je sens que des oiseaux sont ivres
D'être parmi l'écume inconnue et les cieux!
Rien, ni les vieux jardins reflétés par les yeux
Ne retiendra ce coeur qui dans la mer se trempe
O nuits! ni la clarté déserte de ma lampe
Sur le vide papier que la blancheur défend
Et ni la jeune femme allaitant son enfant.
Je partirai! Steamer balancant ta mâture,
Lève l'ancre pour une exotique nature!

Un Ennui, désolé par les cruels espoirs,
Croit encore à l'adieu suprême des mouchoirs!
Et, peut-être, les mâts, invitant les orages
Sont-ils de ceux qu'un vent penche sur les maufrages
Perdus, sans mâts, sans mâts, ni fertiles îlots...
Mais, ô mon coeur, entends le chant des matelots!

Θαλασσινή αὔρα

Η ΣΑΡΚΑ είναι γεμάτη θλίψη, αλίμονο! και διάβασα όλα
τὰ βιβλία.
Νὰ φύγεις! Νὰ φύγεις κάτω ἐκεῖ! Νιώθω πὼς τὰ πουλιά
μεθοῦν
Σὰν βρίσκονται ἀνάμεσα στὸν ἄγνωστο ἀφρὸ καὶ στὰ οὐρά-
νια!
Τίποτα, οὔτε οἱ κῆποι οἱ παλιοὶ ὅπου στὰ μάτια καθρεφτί-
ζονται
Δὲ θὰ κρατήσουν τὴν καρδιὰ αὐτὴ ὅπου βουτάει στὴ θάλασσα
"Ὡ νύχτες! οὔτε τὸ ἀχνὸ φῶς τῆς λάμπας μου ποὺ πέφτει
Πάνω στ' ἄγραφο χαρτὶ ποὺ ἀνθίσταται ἡ λευκότης του
Κι οὔτε ἡ νέα γυναίκα ποὺ τὸ βρέφος τῆς βυζαίνει.
Θὰ φύγω! Πλοῖο, ἐσύ, ποὺ τὸ κατάρτι σου ζυγιάζεται,
Τὴν ἄγκυρά σου σήκωσε γιὰ μιὰ χώρα ἐξωτικὴ!

Μιὰ πλήξη, ἐρημωμένη ἀπ' τὶς σκληρὲς ἐλπίδες,
Πιστεύει ἀκόμα στὸ ὑπέροχο «ἀντίο» τῶν μαντιλιῶν!
Κι ἴσως τὰ κατάρτια σου, τὶς θύελλες καλώντας
Νὰ εἶν' αὐτὰ ποὺ ὁ ἄνεμος τὰ γέρνει στὰ χαμένα
Τὰ ναυάγια, δίχως κατάρτια, δίχως νὰ φτάσουν στὰ γόνιμα
νησιά...

"Ὅμως, καρδιά μου, ἄκουσε τὸ τραγούδι τῶν ναυτῶν!